

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 213. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805117522096/facsimile.pdf (tilgået 22. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

som det ufødte Barn. Jordens Astronomer har fra Oldtid af søgt nye og nye Centrere for Jordens Bevægelse — de Daarer! — det er ikke Jorden, ikke Solen, ikke Herkules, hvormod det hele drejer sig — det er om det lille voksende Fosterkim i Moderliv, at Universet cirkulerer, — Udødelighedens eneste Symbolum.

— Gro valfartede hele Vinteren til sin Ø. Her vil hun føde sit Barn. Jomfruelig længtes Æbelø efter sin Hersker, urørt og ubesmittet ventede Naturen sin Fostersøn. Her skulde Barnet fødes, hvor Begreber som Arvesynd, Last og Moral aldrig havde slaaet sine plumpe Plakater op. Her skulde Klafferen ikke naa det og skadefro spørge efter en lovformelig anerkendt Fader. Her skulde ikke Verdens Børn trænge hen og som onde Feer lægge nidske Fadder-gaver paa den Uskyldiges Vugge.

Men alt som det usynlige Liv voksede, steg Gros Længselsrøst mod Himlen og fløj bort mod ham, hun elskede. Ravnene paa Æbelø skræmtes op ved hendes hyppige Besøg — de fløj op fra de nøgne Træer, hvor deres Reder dannede sorte Knuder af sammenfiltrede Kviste — de lettede til Flugt og slugtes af Himlen — de gik mod Sønder — Gro gav dem alle Bud

— og hver en fløj bort dermed — men Uger og Maaneder gik, og Sølvret kom ikke.

Den første Vaar brød i Kviste og Knopper. Æbeløs Træer og Buske luede hver med sin Brydningsfarve fra kødrødt til dungult og til kirsebærblaat. Guldstjernen straaled mod Stjernen i Gros Øje — hun bøjede sig ydmygt og kyssede den lille skinnende Blomst, og den betrøede hende Moderglædens første sitrende Fornemmelse. Saa mylbrede Græsspi-
rerne frem, og i Ly af dem de blufærdige Violer. Gro knælede over dem og nænnede ikke at plukke dem, hun følte sit Bryst højnes af en usigelig Andagt, hun ikke forstod; thi hun vidste ikke, at netop her, hvor Violerne skød frem som undselige Tanker, her var hendes egen Moder Støv i Støvet.

Men i hver Blomst boede en usynlig Sjæl, der talte til hende i Duftens veltalende Sprog. Hver lille Sjæl tilaandede hende sin Foraarslængsel, og hendes Hjerte svulmede af alle disse Bekendelser, og hun sukkede sin egen Længsel ned i de fine Blomster, og hun bad dem kalde med sig, og de kaldte alle, og deres Duft steg mod Solen, mod det Blaa, og Vinden tog Duften og førte den bort, blæste den mod Syd, og den naaede ham, den skulde naa; men han